

frem toner som gjorde ham til her over skogens fugler, og med tussefløyta kunne en gjetergutt lokke seg buskapen på setra om sommeren.

På samme måte som hele de norske folk spisser ører når Egil Storbekken lar sin tussefløyte lyde gjennom eteren!

*Kristian Lunde
i Østerdalen*

Kan jeg lage tussefløyte, Egil Storbekken?

— Jada, vi kan alle lage tussefløyte, forsikrer Egil Storbekken, mannen som har sjarmert hele det norske folk med sin tussefløyte, dette enkle instrument som er den første nyskaping i norsk folkemusikk siden hardingfela så dagens lys i det syttende århundre.

— Nei, stopp litt, sier folk som har greie på disse tingene. — Tussefløyta er jo ikke noe annet enn en vanlig blokkfløyte med roseotiver!

Men i så fall har Storbekken gjort med tussefløyta det samme som Columbus i sin tid gjorde med egget. Dessuten er ikke påstanden helt korrekt, for Storbekkens tussefløyte er laget i andre materialer og har en noe annen tone enn en vanlig blokkfløyte.

Ikke desto mindre er Egil Storbekken den første til å erkjenne at tussefløyta og blokkfløyta er halvsøsken. — Og seljefløyta, legger han til.

— Min første tussefløyte var en seljefløyte som jeg spikket som liten gutt. Vi var syv søsken i barneflokk på Storbekken på Tolga i Østerdalen, og økonomien var ikke slik at den tillot innkjøp av instrumenter. Så jeg måtte lage min egen fløyte, slik de fleste barn har gjort i sin tid.

Slektsgården Storbekken har navn etter en bekk som går tvers over eiendommen, og kloss ved tunet går det en liten foss, hvor veslegutten Egil satt da han spilte sine første fløytetoner.

Penger til instrumenter hadde han ikke, men interessen for musikk lot

seg ikke fortrengte i ham av den grunn. Faren var spelemann og bestemoren sang ofte religiøse sanger for barnebarna. Gutten drømte om å bli musiker og komponist, men det var utenkelig, for slikt kostet penger, penger og atter penger. Derfor ble det seljefløyte og senere munnharpe, bukkehorn og lur.

Tussefløyte eller seljefløyte — tonene er hele tiden noe helt for seg selv. De er hentet direkte ut av norsk natur, og noe magisk må det være ved dem, når de tryllebinder folk i en tidsalder som er spekket med både klassisk og moderne musikk.

Nå er det ingen grunn til å legge skjul på at dagens tussefløyte, slik den markedsføres her i landet av bl.a. Egil Storbekken selv, er et produkt som tilvirkes i Tyskland og importeres derfra.

Trollskap i fløytetoner er nemlig ikke noe særnorsk fenomen. Det skulle være nok å minne om rottefangeren fra Hameln, som nettopp brukte tussefløyte da han, ifølge sagnet, først forhekset byens rotter og deretter barna som hevn for at han ikke fikk den avtalte belønningen for utryddelsen av rottene.

Også hardingfela var i sin tid et resultat av utenlandsk påvirkning, og når det gjelder tussefløyta, så er det bygdefolk som mener at navnet er avledet av ordet "tyskerfløyte". Men samtidig har det alltid vært knyttet en viss overtro til fløytas magiske egenskaper.

En dyktig fløytespiller kunne få